

det mellem Hær og Flaade. Jeg tillod mig derom at anføre, Sp. 843: „De Forsvarsforslag, som foreligge, stille sig derfor paa det Standpunkt, som efter min Mening Nødvendigheden og de rigtige Principer her kræve, nemlig en Fordeling mellem Hær og Flaade saaledes, at de begge komme til at danne en væsentlig Støtte for hinanden. Om Fordelingen bør gaa lidt mere til den ene eller den anden Side er en Sag til Forhandling“. Derimod fremspør det ærede Medlem, om hvem jeg taler, Sp. 890: „Hovedvægten maa lægges paa Flaaden. I det man lægger Hovedvægten paa Flaaden, er der en Mulighed, en Chance for, at et Forsøg paa en Landgang paa Verne vil kunne afværges. — Som Følge deraf stillede man sig paa det Standpunkt, at man vilde lægge Hovedvægten paa Flaaden og Søforsvaret“. Maaſte jeg til Forklaring af dette Punkt maatte henvise til vor Betænkning, Sp. 1024, hvor det hedder: „Det er derfor vor Mening, at der ved Overvejelſen om vore Forsvarskræfters Fordeling mellem de to Værn bør lægges en forholdsvis større Vægt paa Flaadens Udvikling, end denne Fordeling hidtil har medført“. Det er Et. Men det, som det ærede Medlem paastaar, at Hovedvægten skal lægges paa Flaaden, er noget ganske Andet, og for at gjøre sin Indvending mod mig, som om jeg ikke stod i Forſtaeſe med min tidligere Opfattelse, og lægge mere Vægt paa den ſupponerede Forſkiel, mente det ærede Medlem, at jeg i 1874 — 75 havde haft Drømme om Forholdet mellem Hær og Flaade, som jeg ſiden var kommen fra, medens jeg udtalte, at de Drømme ſtammede fra 1867, uden at jeg ſiden har haft dem. Hvad angaar Enkelthederne i Forſlaget, alſaa det, der egentlig ligger for, naar vi nu vende os til ſelve Forſlaget, yttrede det ærede Medlem ſig ikke om noget af Hovedpunkterne i mine Udtalelſer, ſom jeg har fremdraget. Alſaa om det, jeg havde udtalt, om det virkelig foreliggende Forhandlingsſemne, derom havde det ærede Medlem Intet at bemærke. Han ſagde blot: „hvad det ærede Medlem egentlig vil gaa ind paa med Henſyn til det foreliggende Forſlag, ſik man ikke noget Beſtemt at vide om, og det er ogſaa naturligt, det forbeholdt det ærede Medlem til Udvalgets nærmere Drøftelse“. Alſaa, efter at han har fremsført paa tre Hovedpunkter, ſom ikke ligge for, ſeilagte Meninger om mit Standpunkt og ſaa deraf uddraget Slutninger, ikke blot for ſit eget Vedkommende, thi det har han Lov til, men ogſaa for mit Vedkommende, angaaende Stillingen til det foreliggende Forſlag, har han ikke Andet at ſige om dette, end hvad jeg her har anført. Derimod ſkal jeg indrømme, at det ærede Medlem i en ganske ſærlig Grad var optaget af det perſonlige Spørgsmaal. Det ſkal jeg ikke komme nærmere ind paa; jeg har holdt mig til det Saglige, det, der kan have Betydning for en rolig, forſat Forhandling af denne vigtige Gjenſtand,

ſom her foreligger. Thi det var tilviſje ikke for at fremme en rolig Behandling af denne Sag, at de to ærede Medlemmer, jeg har nævnt, holdt diſe Foredrag ſidſte Lørdag; det tror jeg nok, Enhver kan ſige ſig ſelv. Jeg ſkal gjøre endnu et Par Bemærkninger, og da navnlig den, at i een Henſeende ſkylder jeg det ærede Medlem Tak. Han tilſtod, at jeg udtalte mig med Varme om Sagen, han ſøiede rigtignok til, at jeg var den Gneſte, der havde gjort det. Det maa jeg lade Thinget og det ærede Medlem om, det kommer mig ikke ved; men jeg tager kun det gode Studsmaal, ſom han gav mig med Henſyn til mine Udtaleſers Varme om Sagen. Han har ogſaa Ret i, at jeg har haft Stuffeſer i mit politiffe Liv, at jeg har ſet Illuſionerne brifte. Dette ærede Medlem er min ſtørſte Illuſion, mange Illuſioner ere briftede, han ogſaa. Da hans ſkrivende Bener jo ſkulle være meget upartiſte Referenter og derfor naturligviſ ville ſørge for at pro og contra ſter lige Ret, vil jeg optage et Par andre Udtalelſer af ham imod mig. Side 859 i Tidenden ſiger jeg: „Endnu have vi i de 7 Aar, vi have arbeidet paa Forſlaget, ikke arbeidet dette ſammen ſaaledes, at de forſkjellige Faktorer til Syvende og ſidſt have faaet hinandens Meninger og Anſuelſer at vide. Lad os nu ſe, om vi nu kunne naae dette.“ Af denne meget naturlige konſtitutionelle Sætning, ſom er Sandhed, udledede det ærede Medlem den Slutning, at Medlemmet for Kolbing hidtil ikke har ſagt ſin Mening, at det, han har ſagt før, ikke var hans Mening. Dernæſt bebreidede det ærede Medlem mig ogſaa, at jeg havde yttret mig om patriotiff Arbeide under ſand Grundlovſtroffab, og deraf udledede han, at jeg alſaa maatte erkjende, at mit Arbeide ikke havde været patriotiff og havde manglet Grundlovſtroffab. Jeg ſkal henviſe til den Uttring af mig, hvor dette findes. Det ſtaar Side 838. Jeg ſiger der: „Jeg kan ogſaa nævne den 12te April 1877, og hvad derpaa fulgte; men jeg ſkal ikke opholde mig videre derved. Jeg nævner det blot.“ Jeg ſøiede til: „Jeg vil antage, at vi omtrent Alle nu ere enige om, at vi ville naae en Begravelſe af det gjen-nem patriotiff Arbeide under ſand Grundlovſtroffab.“ Enhver, der hørte mig og ſer Sammenſtillingen af diſe Ord, vil forſtaa, at der i diſe Udtalelſer fra min Side laa en Dækning mod at opprippe gamle Stridigheder, der mulig kunde blive Sagens Behandling til Skade. Der laa deri en Henſtilling om nu at ſe fremad og ikke tilbage; men denne min Henſigt har det ærede Medlem tilſidesat ſaaledes, at han troede deraf at kunne uolede det, jeg nys nævnte. Man veed meget vel, at jeg ikke anſer, hvad der foregik den 12te April, for patriotiff eller grundlovſtro Arbeide; men det ærede Medlem for Stege veed ogſaa, der fulgte Dage derefter i Løbet af det følgende Aar, ſom jeg heller ikke kan betegne paa